

Comiat

Un relat de: [Ibeth](#)

I finalment va marxar un càlid vespre d'estiu. Ho va fer en silenci, xino-xano. Sense pressa, sense nervis. Amb la tranquil·litat i la calma que sempre l'havien caracteritzat. No es va endur res. Va deixar les sabatilles una al costat de l'altra, fent-se companyia, sota el llit i la jaqueta curiosament penjada al penjador de l'entrada. No va allargar el comiat. Va ser breu però emotiu, amb llàgrimes als ulls i nusos a la gola. No es va endur res. Ni aquell vestit blau que tant li esqueia. Res. Ni tan sols la serenor del seu rostre. Es va aturar, per mirar enrere, abans del primer revolt. Havia omplert el vell bagul de records. Alguns de bons, d'altres no tan bons i algun de tràgic. I va seguir el seu camí, a pas lent però segur. Amb la cadència d'un rellotge que no vol avançar però que no pot aturar-se mai. Amb la recança de deixar al seu darrere dolor i patiment sense poder-hi fer res. Només seguir endavant.

No es va endur res. Ni la fredor de les seves mans suaus, petites i blanques. Ni l'aroma, de flors fresques, dels seus cabells. Ni aquell cos dèbil i castigat pels anys i la malaltia. No es va endur res. Res que pesés més que l'aire que havia respirat tots aquells anys. I que havia deixat d'omplir aquells pulmons cansats. Res que fes més soroll que el batec d'aquell cor que ja descansava. Res més intens que el camí que s'obria davant seu. No es va endur res però s'ho va quedar tot: El gustos tendres, les reconfortants carícies, els fragants paisatges, aromes oscil·lants i música preciosa. Sentits i sentiments magistralment combinats de forma única i exclusiva. Només records i la satisfacció de saber que no havia deixat res a mig fer. Es va quedar amb tota una vida, la seva vida, condensada en una espurna fràgil i etèria. Tan sols una eterna espurna de vida viatjant, xino-xano, per l'espai cap a una, inquietant però tranquil·la, incertesa infinita.